

Издана два пъти въ седмицата вѣска:

Срѣда и Събота.

Цѣна:

За година. . . . 5 ср. рубан зони.
За шестъ месеци 3 ср. рубан

Сичко, което се отнася до вѣстника, надписва се направо до

Т. Х. Станчевъ въ Русчукъ.

Неплатени писма не се приематъ.
Ръкописи назадъ се не връщатъ.

За Обявления се заплаща:

За всеки редъ при пръвъ пътъ 20 стот.
За " " " вторий пътъ 10 "

Съ душевна скръбъ, велика жалостъ и про-
сълзени очи извѣстяваме на своитѣ сродници,
познайници и приятели че нашата 9 годишна
драга и никогажъ незабравима дъщерка

ВЪСЕЛИНКА

на 6-й того прѣзъ нощта частъ по 12 предаде
Богу душа, а на 7-й с. м. ѝ погребяхме млада и зелена.

Тя ни бѣше първото чадо, първата любовъ,
първата утѣха и радостъ, но свирѣлата смъртъ ѝ
грабна и на вѣчно отдѣли отъ животъ, отъ роди-
тели, сродници и приятели, като ни облече въ черно
и покри въ дълбока скръбъ.

Въ 9 годишната си възраст, тя бѣше научила сво-
бодно да прочита и пише Български и Нѣмски языкъ,
съ остроумието и отличното си развитие, чудно де-
кламираше стихове и на двата языка, идущата го-
дина ѝ готвяхме да ѝ испратимъ на наука, но ис-
пратихме ѝ на вѣчно въ грозната земя.

Отъ многото занимание вижда се, пороци са
въспаление въ мозака ѝ и като боледуваше въ не-
съзнание, често изговаряше думитѣ: О боже, боже,
какъ ша го напиша? — Лекува ѝ г. Д-ръ Атанасъ
Черневъ, комуто не знаемъ какъ ще са отдѣлжимъ
за великитѣ старания, които положи само да ѝ по-
могне, но не бѣше възможно ако и да употреби
сичкиятѣ срѣдства: Г-нъ Д-ръ Черневъ дълбоко чув-
ствуваше себѣ си нараненъ, отъ болестта на на-
шето чадо и душевно наскърбенъ си отиваше; ний
сърдечно му благодаримъ на труда и на указанното
съчувствие.

Само онзи баща може да чувствува жалостта
за пагубата на едно чадо, който е ималъ злочести-
ната да претърпи този ударъ. Ще го претърпимъ и
ние, но неможемъ ѝ заборава.

За дължностъ считаме да благодаримъ на Г-на
Маринова директора на мѣстната реална, както и
на настоятелството за гдѣто отпуснаха ученицитѣ
отъ 6-й класъ да придружатъ одѣра на покойната
ни дъщерка, както и на учителнитѣ отъ Нѣмския
пансионъ, които испратиха особена депутация отъ
4 ученички, да отдадатъ послѣдната честъ на зло-
щастната наша дъщеря, като ученичка въ същия
пансионъ. Също и на учителката Стефания попъ
Цвѣткова за честта която ни указа съ ученичкитѣ.
— Най-сѣтнѣ сърдечно благодаримъ и на ония Г-да
и Г-дни, които удостоиха съ присѣдството си тра-
урното испращане до гроба на нашето любезно чадо.

Не малка ни е скръбта, която нека си ѝ
кажемъ, за гдѣто при многобройнитѣ лични при-
атели, единомисленници и либерали, нито единъ не-
набѣри за нужно да ни посѣти въ грозния за насъ
день и да ни утѣши поне съ двѣ думи. Хвала имъ.

Намъ неоставатъ думи, съ които да опишемъ
великата си скръбъ въ която сме погрузени, освѣнъ
да произнесемъ жалнитѣ думи

ВѢЧНА ТИ ПАМЯТЬ СЛАДНА ВЪСЕЛИНКЕ,
ЛЕКА ТИ ПРѢСЪ!

Руссе, 8 Мартъ 1883.

Една депеша отъ 27 Февр. изъ Ба-
дентъ-Бадентъ извѣстява, че русекскій кан-
цлеръ, нестора на европейската дипло-
мация, князь Александръ Михайловичъ
Горчаковъ, умрѣлъ! При всичко че князь
Горчаковъ още отъ нѣколко години при-
надлѣжеше на историята, по-причина на
своѣта висока старостъ и тѣлесна сла-
бостъ, пакъ неговата смъртъ е голѣма за-
губа за многомиллионний русекскій народъ;
изъ цѣнтра на когото до сега не са е
възвизнаваха до такава стѣпенъ никой,
както въспитаника на Несселрода, кня-
за Горчакова, тоя знаменитъ конкурентъ

и експерникъ на Биконсфида и Бисмар-
ка. Съ неговата смъртъ Россия изгубва
едного отъ своитѣ най-велики държавни
мѣжле, една отъ своитѣ най-просвѣтени
личности. За Россия бѣше той първи
държавникъ, систематичний пазителъ на
русекската честъ, министеръ, който олице-
жи Парижскій трактатъ, който повърна
на Россия устнето на Дунава, и който
освободи нашето отечество България!

Князь Горчаковъ е роденъ на 1797
год., и както са мисли, произхожда отъ
родитѣ на Рюриковцитѣ. Своето образо-
вание той получилъ въ Лицейъ на Цар-
ско — Село, гдѣто станалъ и върлъ
привѣрженикъ дори до послѣдната ми-
нута отъ живота си на Волтеранизма.
Въ това училище неговъ съученикъ и
приятелъ е билъ и прочутъ русекскій
поетъ Пушкинъ. Слѣдъ довършване на
студентъ си Александръ Михайловичъ
постѣпилъ на дипломатическата карие-
ра. Въ 1824 год. станалъ секретаръ при
русеккото посолство въ Лондонъ, въ 1830
— charges d'affaires въ Флоренция, въ
1832 — съвѣтникъ при посолството въ
Виена, а прѣзъ есенъта на 1841 год.
биде посланикъ въ Штутгартъ, гдѣто
спомогналъ да се ожени наследника на
Вюртембергскій прѣстолъ Карлъ, сегаш-
ний Вюртембергскій краалъ, съ една отъ
дъщеритѣ на царъ Николай. Отъ тукъ
са захваща неговото възвишение. Скоро
подиръ това са назначилъ за представи-
тель на русекскій императоръ при нѣм-
скій съюзенъ сборъ (Bundestag) у Фран-
фуртъ на Майнъ. Въ тоя послѣденъ
градъ Князь Горчаковъ е ималъ случая
да са срѣдне и добръ запознае съ то-
гавашний Прусекскій charges d'affaires Бис-
марка. Въ време на Кримската война —
1856 год. — Горчаковъ занимавалъ длѣж-
ността посланикъ при австрийскій дворъ,
длѣжностъ въ онова време най-важна за
русекката дипломация. Тукъ той ималъ
възможността да узнае добръ тогаваш-
ното положение на работитѣ въ Австрия,
и да изкаже своето заключение, сир. че
Австрия не е никаква държава, а прос-
то едно управление („se n'est qu'un gou-
vernement") Прѣзъ ежцата година, имен-
но на 26 Апр. биде поставенъ за минне-
теръ на външнитѣ Дѣла съ титлата
царски-вицеканцлеръ. Отъ тукъ са поч-
ва неговата канцлерска дѣятелностъ, ко-
ято са продължава до Санъ-Стефанскій
прелиминаренъ договоръ и до Берлин-
скій конгресъ. Не ни е цѣльта да са
внуваме въ подробности на неговата
дѣятелностъ по источни въпросъ. То-
ва е дѣло на Историята Ний като жур-
налистъ неможемъ освѣтъ да дадемъ, до
колкото позволява обема на вѣстника ни,
кратки начертания върху това, цѣто са
отнася до насъ-Българитѣ. При всичко
че всероссийскій Имперторъ Александръ
II, нарѣче своето прочто слово прѣдъ
московската депутация въ Георгиевски
салъ на кремль, за помагането и из-
бавлението на малтротраната турска рая,
безъ да е билъ напълно върху това
съгласенъ негова канцлеръ, то никой

неможе да откаже, че князь Горчаковъ
билъ неприятелъ на южнославянитѣ въоб-
ще и частно на Българитѣ, па даже и
най-голѣмитѣ противници на тоя рус-
екскій великъ мѣжъ признаватъ, че по-
голѣмата частъ отъ промѣненитѣ въ
Истокъ са дѣло на русекскій канцлеръ.
Периодътъ на неговото дѣйствие въ
склонитѣ на дългогодишния му животъ
е прѣсенъ прѣдъ насъ, за това не е
нужда и да са повтаря. Вѣски си напо-
ни времето на императорскій съюзъ, на
императорското посрѣщане въ Берлинъ,
Петербургъ и Виена, дѣлото на Босна
и Херцеговина, въстанието и бестиялни-
тѣ злодѣяния на турцитѣ въ България,
сърбската война и най-послѣ русекко-тур-
ската кампания за освобождението на
Българекскій народъ за всегда отъ ос-
манеккото петъ-вѣковно иго начинитѣ, по
който князь Горчаковъ води дипломати-
ческата борба, която той почна съ ул-
тиматума на Игнатиева зарадъ Сърбия,
и която са завърши съ Лондонскій про-
токолъ и съ отваряние война на Турция
досто-похваленъ. Той бѣ честитъ да ви-
ди блѣскавото слѣдствие отъ тая война.
За скоро побѣдоноснитѣ русекскі войски
са прѣснаха въ пространното бѣлгарекко
отечество, и русеккото знаме са разви до-
ри предъ стѣнитѣ на Цариградъ. За зла-
честъ обаче отъ тая блѣскава побѣда са
поведоха и естественитѣ слѣдствия.
Нъ за това не е никой кривъ. Слѣд. и
князь Горчаковъ неможе да са окриви,
че не е знаалъ да заварди добръ рус-
екскій интересъ, и че е трѣбовало да от-
стѣжни прѣдъ европейскитѣ натиски и
понастоящемъ да са задоволи и съ по-
малко. Ето гдѣ лѣжатъ причинитѣ за
гдѣто неможе да одържи Санъ-стефан-
скій договоръ, който създаване естестве-
ната България, а са склони да отстѣжни
на австрийскитѣ и английскі претенции
и да приеме Берлинскій трактатъ, кой-
то озакопи бѣлгареккото княжество и юж-
но-бѣлгарекката автономна областъ, като
ни остави една голѣма работа — наше-
то обединение. Обаче не ще екминѣне,
че князь Горчаковъ изигра твърдѣ спо-
судчно своята задача въ отношение къмъ
една важна частъ отъ Славянитѣ, и за-
служилъ извънредно на русеккото дѣло. Не-
говата неуморна работа и високата му
старостъ го принудиха да даде мѣстото
си на одного отъ вѣрнитѣ си другари, на
извѣстний Гирса, нъ слѣдъ като си спе-
чели вѣчна честъ и уважение прѣдъ
русекскій народъ и прѣдъ цѣлий свѣтъ,
споредъ думитѣ на млади му приятелъ,
русекскій поетъ Пушкина. Подобенъ дѣя-
тель презъ продълженитѣ на нѣколко
децениума бѣ отъ твърдѣ голѣма необ-
ходимостъ за русекката Империя, и ето
защо слухитѣ за смъртта на тоя рус-
екскій държавникъ е растрвожилъ хиля-
ди патриоти и искрени еинове на свя-
тата Россия.

ИСТОРИЯТА НА ФРАНЦУЗСКИЯ ПЕЧАТЪ.

(Отъ Едуарда Лабуле).

(Продължение).

Да разгледаме сега по-отблизо вѣстникарското дѣло, и да видимъ какъ дѣйствуватъ тая чудесна система подъ особѣнъ надзоръ. Ний ще намѣримъ на вѣбка стѣнка по това дѣло отговорности толкова повече дѣйствителна, че ти е неизвѣстна и неограничена. Преди да се напише една дума трѣба вѣстникъ да се огледа и попита: не прави ли той нѣкакво си престѣпление противъ закона, който не съществуваше.

Когато писателя на нѣкой си статия самъ се цензурира, за да избѣгне невидимъ подводенъ камъкъ, редактора грижливо преглежда тая коварна редовка, която, безъ да ще, мога да докачатъ нѣкого си или нѣщо си. Дори често тая статия, двѣти обмислена, разгѣдана и измѣнена, постѣпва още и при третия цензоръ, ступающа на вѣстника; най-сѣбитъ вѣстника излиза слабо вѣстникъ, което нѣкога не може да бѣде увѣрено, че ще живѣе и на другъ денъ. Сѣтъ това напѣнана реда на администрацията и подъ тая дума са разбиратъ всички власти: министритъ, префектитъ и пр. Ако нѣкой си критикъ нѣкакъ си нечаяно е закачилъ нѣкого си отъ хилядитъ представители на Бога държавата, то *свободността* несправя тутакси малкитъ погрѣшки или неволнитъ недовѣждания на вѣстникитъ. Въ *свободността* администрацията е най-доброото създание, което угожда на всички. Тя доброволно вѣщава въ препирни, разказва на пространно и украсява съ прозата си първитъ страници на вѣстника. Тя дори по нѣкога търпи противорѣчия и се благодаритъ само съ това, че отговаря съ това превъзходство, което има вѣскога правата власт. До сега още нѣма опасностъ, по когато много пѣтуваши по морето, то вѣскога се боишъ, че ще излѣзе вѣтъръ. Кой знае, той може извѣднѣкъ да задуха и може би, бурата да е близо?

По нѣкога администрацията употребяваше още по-голямъ бащицки грижъ: тя предвиждаше распрѣтъ още преди да се наченатъ. Въ тая случай тѣ командава на господаритъ въ чернитъ дрѣхъ, които, като некусни корини си явяватъ да предопределятъ че има подводни камани, на които лесно могатъ да се счуятъ малкитъ корабъ. Това се взема въ внимание, пребриватъ се платната и хората си лѣгатъ да чакатъ спокойно по добри дни.

Тѣй сѣщо често се явява и *предназначението*. А какво нѣщо е предназначението? Това е, както показва и самото му име, сѣбѣтъ за предназначение и благодарение. Надъ главата на вѣстникарѣ полета разлюляватъ тѣя Дамокловъ мечъ, който висп на една нишчица. Това е — *moment quia pilvis es*, което вѣска сутринъ и вечеръ трѣба да повтори добрий християнинъ. Сѣтъ първото предназначение вѣстникари се готви къмъ смъртѣта и нарежда всички си работи; при второто той умира, ако не е угодно на властѣта по великодушнѣто си да продължи живота на кривий, като му даде полѣстичка да почувствува, че тѣ се надѣва на неговото раскаяване. Най-сетѣ, ако грѣшника е много голямъ, но бащицката администрация не се отчайва въ раскаяването му, остава още временното спиране на вѣстника, което като отлѣсна вѣстникарѣ отъ опинающитъ го оболѣчения, дава му нѣколко мѣсяца ваканция и му се позволява да отиде въ село и да мисли за суетата на земнитъ работи.

Такива се послѣдователнитъ мѣрки, които запазватъ вѣстника противъ увечената на страстѣта и запазватъ вѣстникарѣ противъ собственитъ му заблуждения.

А правосѣдието? Ще ни попитатъ. Правосѣдието, съществующе за всички граждани, правосѣдието, називае нашитъ личности, нашата собственостъ, нашъ трудъ, нашитъ права, нашата честъ, не съществува ли то нече за французитъ, когато тѣ станатъ вѣстникари? Това възражение, което се чува по нѣкога, произлиза отъ твърдъ лѣното направление на ума. И за вѣстникитъ и за вѣстникарѣ има правосѣдие. Безъ да се говори за тайната на самата процедура (защото съдопроизводството, за което вѣстникитъ не могатъ да говорятъ, е публично само въ теорията), несправителнитъ съдилища, които замѣстятъ сѣда на съдебнитъ засѣдания, тѣй сѣщо иматъ право да спиратъ или съвѣтъ да прекратяватъ издаването на вѣстникитъ за простѣпки или нарушения. Но това не бѣрка на административната властъ. *Quod abundat non vitiat*. Правосѣдието и администрацията сѣ даватъ властѣ, които се надзиратъ, които и дѣйтъ иматъ право на живота и на смъртѣта подъ покремения печатъ. Коего се измисля отъ едната, то ще бѣде заблѣжено отъ другата. Брѣкитъ на тая двойна мѣрка сѣ доволно тѣсни, щото ни единъ кривъ, когото и да е малкъ той да не може да се отворе отъ строгостѣта на законитъ или хората: и, ето, по тѣ начинъ, като се повдигаха по горѣ отъ предашията и предразсѣдитъ на лѣвовинъ либерализмъ, създадохъ закони, въ едно и сѣщото време и предопредѣлитъ и наказателни, и което е по-ново, то удѣлствуваша едновременно и администрацията и правосѣдието — наистина голямо откритие, което не е било заблѣзано отъ онѣзи, които съставиха принципитъ отъ 1789.

Азъ не говорихъ нищо за залога, нито за печатното мито. Каква нужда има да се даватъ на онѣбяване такива мѣрки, които са освѣтени, отъ времето? Да говоримъ на своитъ съграждани, да защищавашъ правата имъ, безъ да измисляшъ за това тѣхното съгласие, да се грижишъ за вѣнчаната и вътрѣшната французска политика, да възставаши противъ развѣнителнитъ екенедичии, да се боришъ противъ разрушителнитъ даждия, да искаши свободата на работящѣто, да раскривашъ монополитъ — това е, както се ясно вижда, подозрителенъ занаятъ, на който трѣба да се противѣдѣствува съ вѣскакви законни способи. А кое въ тѣя случаи може да достига по вѣрно цѣльта, ако не печатното мито, което накарва вѣстникарѣ да прави голямъ разноски, преди да хване вѣстника да се плаща?

Разумността на тѣя мѣрки е толкова очевидна, щото ги приспособиха и къмъ отлѣдни личности, които подъ предлогъ, че тѣ не правятъ събирателни сили, позволяватъ си да се обръщатъ къмъ принципитъ отъ 1789, когато искатъ да говорятъ на съграждани си за политиката или за политическата икономика. Сѣщото основно посегановление отъ 1852 налага печатно мито на политическитъ и икономическитъ брошури, които са по малко отъ десѣтъ печатни коли. Това е едно отъ вспоменитъ за Реставрацията, което може още веднѣжъ да докаже, че добритъ предания нѣкога не се изгубватъ въ Франция, и че ако административната властъ се е научила на много работи, то и нищо не е забравила.

И тѣй, ако вий, подбуждани отъ честолубиво желание,

искате да направите възване къмъ нашитъ съграждани, ако искате да имъ покажете злоупотребенѣето, когато е лесно и благодарно отъ тѣхъ, — начѣйте съ плащане на хазната доволно голямки суми, и посѣтъ, съ това оловко, привѣрзано о крилѣтъ ви, хвъркайте, ако можете. Ако не сте доволно богати, за да прѣстѣните единъ малкъ капиталъ, твърдѣте жѣкъ за вашитъ финансии, то напишете една дебела книга, която ще ви държи скѣпничко и която никой не ще купува. Отъ къмъ тая страна вий сте съвѣтъ свободни, по само тогазъ, ако намѣрите печатарѣ, който да не се опаша отъ вашитъ дръзки мисли и който да пристане да тури въ прѣжежде нѣмента си, т. е. нмѣта и хѣбѣ си, за да издаде на свѣтъ химеритъ на непознатий съвременникъ.

Ето въ есената гледка образа на политическия печатъ въ Франция. Могатъ ли да кажатъ, че това не е свобода? На това ще отговоря съ думитъ на ученъ законѣдѣцъ — достѣйнитъ наследникъ на онѣзи некусни съвѣтници и републикански дѣятели, които отъ времето на Филиппа Красний до Людовика XVI, вѣскога са защищавали принципѣта на властѣта, — вѣстникитъ оратори на административната и централизираната Франция. Нима хората не са свободни въ оная страна, гдѣто може человекъ да синая книги по всички прѣдмѣти на вѣрата и философията, политиката и нравственостѣта, безъ да дава съчинението си на преглеждане отъ цензори? Нима не е свободна оная страна, въ която вѣстникитъ иматъ право да говорятъ, когато имъ е трѣбало да мълчатъ, и да мълчатъ, когато е трѣбало да говорятъ? Тукъ наистина има свобода, която е съпрѣдѣлна съ волюстѣта, и която би било възможно, чини се, да повѣдѣржѣтъ.

Ако азъ начѣртахъ добръ хартата на тѣя лабиринтъ, въ който е затворенъ печатъ, който има шансъ да се възвѣрне къмъ минтаврѣтъ, то азъ мисля, че читателя ще бѣде не по-малко възхитенъ отъ вѣнчаната на вѣстникарѣ, отъ колкото отъ неустовѣто на административната властѣ. Дивеча е достѣенъ за ловеца; ловеца е достѣенъ за дивеча. Да не карашъ вѣстникъ дѣтъ вѣстника, безъ да закачишъ административната властъ или закона, и безъ да се спѣвашъ при това — това е нѣщо повече дръзко и мѣчно, отъ колкото да и гравешъ съ възраши очи между 12 янѣа, безъ да ги смѣкаши. За да върши человекъ съ нѣщина такъвъ работа, трѣба да има неперечерпъ ерѣдѣна и да надаренъ съ изумителна въселостъ и живѣстъ на французскъ умъ.

Варна, 1883.

превела Стефания Н. Мирска.

Шумень, 2 Марта 1883.

„Българскъ Гласъ“ не прѣстава да подмѣга за кона за чиновникитъ и да показва голямѣтъ добрини, които щѣли да пропѣлзѣтъ за държавата отъ това ново увеличѣние на държавнитъ чиновници. Сѣтъ собственикъ проповѣди върху тая тема, въ послѣдний си № той привождѣ думитъ на вѣстникъ „Маршѣ“, който сѣщо така намира учреждението много полезно за държавата.

Азъ, познаващъ подъ думата *държавѣ* почтенитъ редакция на рѣченитъ вѣстници какъ нѣщо разбиратъ; нѣ едва ли ще съберкамъ, ако кажѣ, че тѣ разглеждатъ новото учреждение само по отношѣние къмъ правителствѣто и къмъ неговитъ удобства. На удобствата на самъ народъ твърдѣ мало мѣсто се дава въ тѣзи разглеждания. Да се събиратъ даждията во време и да не излазятъ отъ закѣсѣлото имъ внасяне неудобства за правителствѣто — ето важната страна на въпроса за „Българскъ Гласъ“. Въпроса да ли увеличѣнието на чиновникитъ е полезно и необходимо за платящитъ и да ли способъ за събиране на даждията прѣзъ бирникѣ е най-добрий за България и не противорѣчи на нѣкои основани начала на човѣческото и особено на българскѣто общество, се занимава съ краснорѣчиво мѣчание и съ дълбоко игнорирование.

У просѣтитъ народѣ на общината отъ денъ на денъ се увеличаватъ правата, самостоятелността и крѣга на дѣйствиѣта. Тамъ не само въ събиранѣето на даждията, нѣ и въ дѣлата на мѣстното управление правителствѣта ставатъ само контролирующе вѣнчанѣство. Всичко друго става по рѣшенѣето на самата община и съгласно съ законитъ. Ако общинитъ у насъ, споредъ опекунскитъ мѣнши на днешното наше правителство, не сѣ достигнали до тамъ, щото да имъ се даватъ нови и широка права въ водянѣето на собственитъ тѣхъни дѣла, защо да имъ отнемѣме и онѣзи малки правдини, които самитъ турци не сѣ имъ отнели и които малко по малко ще приготвятъ и тѣзи общини за оная рѣя, които по право трѣба тѣ да играятъ въ държавний животъ? Не пѣтъ да направимъ народа по горѣтъ въ упражнѣението на неговитъ права било вътрѣ въ общинитъ, било въ крѣга на държавнитъ работи, нека поне не го правимъ и по долѣтъ. Ограничихме общинитъ въ дѣлата на самостоятелнѣта, нека ги оставимъ повече самостоятелни поне въ дѣлото за събиране на даждията и нека не ги правимъ зависими отъкъждѣ, даже отъ нѣколко бирници. Народъ, който до сега си е плащалъ и събиралъ даждията самичѣкъ, и за на прѣдъ ще може да ивърши тая работа. Никакви резо ни не можѣтъ да му отнематъ тая работа и да му наложѣтъ нови агентѣ по нея и нови прѣтѣсители. Ако даждията днесъ не се събиратъ во време, това твърдѣ лесно може да се обѣне за напредъ съ уреждѣнието на въпроса и съ установѣнието на дѣръжъ и правилѣтъ законъ, който ще опрѣдѣля сроковетъ за плащанѣето и наказаниѣта за пропусканѣе на тѣзи срокове. Ако тѣзи пари, които се похарѣжѣтъ за бирникитъ, се устѣжатъ на самитъ бирници, тѣзи послѣднитъ ще получатъ още по голямъ възможностъ да избиратъ добри кметове и писари, даимъ плащатъ по добръ и да

искатъ отъ тѣхъ по голямъ точностъ и честностъ. Добръ плащанѣтъ кметъ или общински бирникъ ще може да даде и по-хубаво поручителство и работата при добръ законъ ще може да се поведе и по добръ.

Това, дѣто правителствени бирници имахо и въ републиканска Франция, то едва ли може да служи за показателство, че и у насъ трѣба да ги има. У Французитъ тѣй сѣ остави отъ по прѣди и тѣхното съществѣние днесъ показва, до колко е мѣчно да се отворѣтъ отъ нѣкои учреждения, когато тѣй сѣ се веднажъ въвели и сѣ се оставили да работятъ.

Казвало се е много пакѣти и пакѣти ще го кажѣ, че и-кѣтитъ, вѣнчанѣта и достѣйствѣто на управляющитъ и на законодѣлствущитъ се показва не въ това, дѣто ще ни угрупѣтъ съ закони и учреждения, а въ това дѣто ще угадаѣтъ истинскитъ и съществени нужди на народа, дѣто ще ни дадѣтъ умни закони и полезни необходими учреждения, дѣто ще ни избавѣтъ отъ всичко що е излишно, бесполезно и вредно за коя-да е страна отъ народний животъ и отъ народното развѣние.

Ний знаимѣ, че въ днешното правителство има хора, които сѣ способни въ шестъ мѣсяца да ни надарѣтъ съ прѣвода на цѣли кодекси; нѣ на тѣзи хора ний прѣпорѣчваме голямъ припазване, защото писаното за другитъ страни не може да бѣде добро и за насъ и защото е по добръ да се похвали человекъ за единъ добръ законъ, нежели да се хули и кѣне за много бесполезни и лошѣти.

Т. Икономовъ.

Шумень, 2 Марта 1883.

„Българскъ Гласъ“ не прѣстава да хвали Народното Сѣбрѣние. първата сессия на което прѣди нѣколко дни се закѣри. Споредъ тѣя вѣстникъ, България до сега не бѣ видѣла по добръ, по-работно, по безпристрастно и по компетентно сѣбрѣние. Тѣй е първото сѣбрѣние, което е извършилъ голямѣтъ и полезни работи, важни услуги на България. Тѣй е сѣбрѣнието на което сессията трѣба да трае поне 4 мѣсяца, за да извърши още по голямѣтъ и дивни работи.

Безъ да искамъ да намалявамъ заслугитъ на Г. г. прѣдставителитъ въ усърдието имъ да уредѣтъ България, азъ ще се помѣжѣ да покажѣ, че тѣзи заслуги се прѣувеличаватъ отъ „Българскъ Гласъ“ и че на прѣдставителитъ се дава да се мислятъ нѣщо повече, отъ колкото сѣ били. Това азъ ще направя не само за възстановѣние на народнѣто затѣнчаванѣта истина, нѣ и за доброто на самитъ прѣдставители, на които пакѣти ще се падне да законодѣлствуватъ и които по тая причина, не трѣба да бѣждѣ доведени съ прѣувеличѣнитъ похвали до захласване и безумна самонадѣйностъ. Догдѣто тѣй гледѣтъ на своята дѣятелностъ правилно, до тогава има ще надѣжда да се чака отъ тѣхнитъ малки работи нѣкаква облага за еграна; нѣ щомъ се захласѣтъ и почѣнатъ да се мислятъ за най-компетентнитъ както пока да ги увѣри прѣтѣла имъ „Българскъ Гласъ“, тогава и отъ голямѣтъ имъ опити не може да се чака нищо хубаво и полезно за държавата. Вѣнчанѣта полза отъ законодѣлнѣта имъ работа ще бѣде тогава за онѣзи, които ги лѣлѣятъ и припѣватъ въ люлѣката на самооблѣчението и на самонадѣйността.

Азъ не ще отрѣкѣхъ, че Г. г. прѣдставителитъ по-работнихъ прѣзъ времето на сессията и по-работнихъ достѣсно, нѣ да се съгласѣ, че тѣй сѣ работили най-добръ, най-компетентно, много и полезно, това не ще ми позволѣтъ ни работитъ, ни правдолюбивитъ отъ прѣдставителитъ. Че имаше повече работа отъ колкото въ сессията на досегашнитъ Народни Сѣбрѣния, това е неоспоримо. Въ можѣше ли иначе да бѣде съ нинѣшното Сѣбрѣние? Ако то изправѣше по малко, отъ колкото направи при условията, въ които бѣше поставѣно, за него щѣшъ да бѣде и срамѣтно и грѣхѣтно. Никой отъ сѣсѣнитъ на Нар. Сѣбрѣние не е била поставѣна въ такиви благоприятни условия откъмъ изпълнѣнието на нейната задача. Никой не е имала приготвѣния, разгѣдѣния и обѣдени отъ Министерскъ и Държавний Сѣвѣтъ законопрѣекти, какъто никой не е била съставѣна отъ хора, готови да послужѣтъ на правителствѣто въ дѣла отъ възлѣстѣна посока. Досѣга бѣше да се внуши на болшинството, че това или онова трѣба да стане, за да прѣстанѣтъ всички неспѣтѣбни за работата разѣждѣния и гѣлчѣве. Законопрѣектитъ минавахъ прѣзъ рацѣтъ на прѣдставителитъ като метеори и не давахъ поводъ освѣтъ на слаби разѣсквания върху подробности. За принципитъ мисляхъ Министерскъ или Държавний Сѣвѣтъ. Дори за Вътрѣшний Правилникъ на Сѣбрѣнието бѣше се намислило още отнапрѣдъ. Мислятъ да послужѣтъ на правителствѣто и малкото число на прѣдставителитъ скоро извѣкахъ съгласие тамъ, гдѣто гѣво бѣше необходимо, и законопрѣектитъ, когото сериозно и да бѣжѣ, като оня за черковното устройство, не давахъ поводъ освѣтъ на слаби разѣсквания върху подробности. За принципитъ мисляхъ Министерскъ или Държавний Сѣвѣтъ. Дори за Вътрѣшний Правилникъ на Сѣбрѣнието бѣше се намислило още отнапрѣдъ. Мислятъ да послужѣтъ на правителствѣто и малкото число на прѣдставителитъ скоро извѣкахъ съгласие тамъ, гдѣто гѣво бѣше необходимо, и законопрѣектитъ, когото сериозно и да бѣжѣ, като оня за черковното устройство, не давахъ поводъ освѣтъ на слаби разѣсквания върху подробности. За принципитъ мисляхъ Министерскъ или Държавний Сѣвѣтъ. Дори за Вътрѣшний Правилникъ на Сѣбрѣнието бѣше се намислило още отнапрѣдъ. Мислятъ да послужѣтъ на правителствѣто и малкото число на прѣдставителитъ скоро извѣкахъ съгласие тамъ, гдѣто гѣво бѣше необходимо, и законопрѣектитъ, когото сериозно и да бѣжѣ, като оня за черковното устройство, не давахъ поводъ освѣтъ на слаби разѣсквания върху подробности. За принципитъ мисляхъ Министерскъ или Държавний Сѣвѣтъ. Дори за Вътрѣшний Правилникъ на Сѣбрѣнието бѣше се намислило още отнапрѣдъ. Мислятъ да послужѣтъ на правителствѣто и малкото число на прѣдставителитъ скоро извѣкахъ съгласие тамъ, гдѣто гѣво бѣше необходимо, и законопрѣектитъ, когото сериозно и да бѣжѣ, като оня за черковното устройство, не давахъ поводъ освѣтъ на слаби разѣсквания върху подробности. За принципитъ мисляхъ Министерскъ или Държавний Сѣвѣтъ. Дори за Вътрѣшний Правилникъ на Сѣбрѣнието бѣше се намислило още отнапрѣдъ. Мислятъ да послужѣтъ на правителствѣто и малкото число на прѣдставителитъ скоро извѣкахъ съгласие тамъ, гдѣто гѣво бѣше необходимо, и законопрѣектитъ, когото сериозно и да бѣжѣ, като оня за черковното устройство, не давахъ поводъ освѣтъ на слаби разѣсквания върху подробности. За принципитъ мисляхъ Министерскъ или Държавний Сѣвѣтъ. Дори за Вътрѣшний Правилникъ на Сѣбрѣнието бѣше се намислило още отнапрѣдъ. Мислятъ да послужѣтъ на правителствѣто и малкото число на прѣдставителитъ скоро извѣкахъ съгласие тамъ, гдѣто гѣво бѣше необходимо, и законопрѣектитъ, когото сериозно и да бѣжѣ, като оня за черковното устройство, не давахъ поводъ освѣтъ на слаби разѣсквания върху подробности. За принципитъ мисляхъ Министерскъ или Държавний Сѣвѣтъ. Дори за Вътрѣшний Правилникъ на Сѣбрѣнието бѣше се намислило още отнапрѣдъ. Мислятъ да послужѣтъ на правителствѣто и малкото число на прѣдставителитъ скоро извѣкахъ съгласие тамъ, гдѣто гѣво бѣше необходимо, и законопрѣектитъ, когото сериозно и да бѣжѣ, като оня за черковното устройство, не давахъ поводъ освѣтъ на слаби разѣсквания върху подробности. За принципитъ мисляхъ Министерскъ или Държавний Сѣвѣтъ. Дори за Вътрѣшний Правилникъ на Сѣбрѣнието бѣше се намислило още отнапрѣдъ. Мислятъ да послужѣтъ на правителствѣто и малкото число на прѣдставителитъ скоро извѣкахъ съгласие тамъ, гдѣто гѣво бѣше необходимо, и законопрѣектитъ, когото сериозно и да бѣжѣ, като оня за черковното устройство, не давахъ поводъ освѣтъ на слаби разѣсквания върху подробности. За принципитъ мисляхъ Министерскъ или Държавний Сѣвѣтъ. Дори за Вътрѣшний Правилникъ на Сѣбрѣнието бѣше се намислило още отнапрѣдъ. Мислятъ да послужѣтъ на правителствѣто и малкото число на прѣдставителитъ скоро извѣкахъ съгласие тамъ, гдѣто гѣво бѣше необходимо, и законопрѣектитъ, когото сериозно и да бѣжѣ, като оня за черковното устройство, не давахъ поводъ освѣтъ на слаби разѣсквания върху подробности. За принципитъ мисляхъ Министерскъ или Държавний Сѣвѣтъ. Дори за Вътрѣшний Правилникъ на Сѣбрѣнието бѣше се намислило още отнапрѣдъ. Мислятъ да послужѣтъ на правителствѣто и малкото число на прѣдставителитъ скоро извѣкахъ съгласие тамъ, гдѣто гѣво бѣше необходимо, и законопрѣектитъ, когото сериозно и да бѣжѣ, като оня за черковното устройство, не давахъ поводъ освѣтъ на слаби разѣсквания върху подробности. За принципитъ мисляхъ Министерскъ или Държавний Сѣвѣтъ. Дори за Вътрѣшний Правилникъ на Сѣбрѣнието бѣше се намислило още отнапрѣдъ. Мислятъ да послужѣтъ на правителствѣто и малкото число на прѣдставителитъ скоро извѣкахъ съгласие тамъ, гдѣто гѣво бѣше необходимо, и законопрѣектитъ, когото сериозно и да бѣжѣ, като оня за черковното устройство, не давахъ поводъ освѣтъ на слаби разѣсквания върху подробности. За принципитъ мисляхъ Министерскъ или Държавний Сѣвѣтъ. Дори за Вътрѣшний Правилникъ на Сѣбрѣнието бѣше се намислило още отнапрѣдъ. Мислятъ да послужѣтъ на правителствѣто и малкото число на прѣдставителитъ скоро извѣкахъ съгласие тамъ, гдѣто гѣво бѣше необходимо, и законопрѣектитъ, когото сериозно и да бѣжѣ, като оня за черковното устройство, не давахъ поводъ освѣтъ на слаби разѣсквания върху подробности. За принципитъ мисляхъ Министерскъ или Държавний Сѣвѣтъ. Дори за Вътрѣшний Правилникъ на Сѣбрѣнието бѣше се намислило още отнапрѣдъ. Мислятъ да послужѣтъ на правителствѣто и малкото число на прѣдставителитъ скоро извѣкахъ съгласие тамъ, гдѣто гѣво бѣше необходимо, и законопрѣектитъ, когото сериозно и да бѣжѣ, като оня за черковното устройство, не давахъ поводъ освѣтъ на слаби разѣсквания върху подробности. За принципитъ мисляхъ Министерскъ или Държавний Сѣвѣтъ. Дори за Вътрѣшний Правилникъ на Сѣбрѣнието бѣше се намислило още отнапрѣдъ. Мислятъ да послужѣтъ на правителствѣто и малкото число на прѣдставителитъ скоро извѣкахъ съгласие тамъ, гдѣто гѣво бѣше необходимо, и законопрѣектитъ, когото сериозно и да бѣжѣ, като оня за черковното устройство, не давахъ поводъ освѣтъ на слаби разѣсквания върху подробности. За принципитъ мисляхъ Министерскъ или Държавний Сѣвѣтъ. Дори за Вътрѣшний Правилникъ на Сѣбрѣнието бѣше се намислило още отнапрѣдъ. Мислятъ да послужѣтъ на правителствѣто и малкото число на прѣдставителитъ скоро извѣкахъ съгласие тамъ, гдѣто гѣво бѣше необходимо, и законопрѣектитъ, когото сериозно и да бѣжѣ, като оня за черковното устройство, не давахъ поводъ освѣтъ на слаби разѣсквания върху подробности. За принципитъ мисляхъ Министерскъ или Държавний Сѣвѣтъ. Дори за Вътрѣшний Правилникъ на Сѣбрѣнието бѣше се намислило още отнапрѣдъ. Мислятъ да послужѣтъ на правителствѣто и малкото число на прѣдставителитъ скоро извѣкахъ съгласие тамъ, гдѣто гѣво бѣше необходимо, и законопрѣектитъ, когото сериозно и да бѣжѣ, като оня за черковното устройство, не давахъ поводъ освѣтъ на слаби разѣсквания върху подробности. За принципитъ мисляхъ Министерскъ или Държавний Сѣвѣтъ. Дори за Вътрѣшний Правилникъ на Сѣбрѣнието бѣше се намислило още отнапрѣдъ. Мислятъ да послужѣтъ на правителствѣто и малкото число на прѣдставителитъ скоро извѣкахъ съгласие тамъ, гдѣто гѣво бѣше необходимо, и законопрѣектитъ, когото сериозно и да бѣжѣ, като оня за черковното устройство, не давахъ поводъ освѣтъ на слаби разѣсквания върху подробности. За принципитъ мисляхъ Министерскъ или Държавний Сѣвѣтъ. Дори за Вътрѣшний Правилникъ на Сѣбрѣнието бѣше се намислило още отнапрѣдъ. Мислятъ да послужѣтъ на правителствѣто и малкото число на прѣдставителитъ скоро извѣкахъ съгласие тамъ, гдѣто гѣво бѣше необходимо, и законопрѣектитъ, когото сериозно и да бѣжѣ, като оня за черковното устройство, не давахъ поводъ освѣтъ на слаби разѣсквания върху подробности. За принципитъ мисляхъ Министерскъ или Държавний Сѣвѣтъ. Дори за Вътрѣшний Правилникъ на Сѣбрѣнието бѣше се намислило още отнапрѣдъ. Мислятъ да послужѣтъ на правителствѣто и малкото число на прѣдставителитъ скоро извѣкахъ съгласие тамъ, гдѣто гѣво бѣше необходимо, и законопрѣектитъ, когото сериозно и да бѣжѣ, като оня за черковното устройство, не давахъ поводъ освѣтъ на слаби разѣсквания върху подробности. За принципитъ мисляхъ Министерскъ или Държавний Сѣвѣтъ. Дори за Вътрѣшний Правилникъ на Сѣбрѣнието бѣше се намислило още отнапрѣдъ. Мислятъ да послужѣтъ на правителствѣто и малкото число на прѣдставителитъ скоро извѣкахъ съгласие тамъ, гдѣто гѣво бѣше необходимо, и законопрѣектитъ, когото сериозно и да бѣжѣ, като оня за черковното устройство, не давахъ поводъ освѣтъ на слаби разѣсквания върху подробности. За принципитъ мисляхъ Министерскъ или Държавний Сѣвѣтъ. Дори за Вътрѣшний Правилникъ на Сѣбрѣнието бѣше се намислило още отнапрѣдъ. Мислятъ да послужѣтъ на правителствѣто и малкото число на прѣдставителитъ скоро извѣкахъ съгласие тамъ, гдѣто гѣво бѣше необходимо, и законопрѣектитъ, когото сериозно и да бѣжѣ, като оня за черковното устройство, не давахъ поводъ освѣтъ на слаби разѣсквания върху подробности. За принципитъ мисляхъ Министерскъ или Държавний Сѣвѣтъ. Дори за Вътрѣшний Правилникъ на Сѣбрѣнието бѣше се намислило още отнапрѣдъ. Мислятъ да послужѣтъ на правителствѣто и малкото число на прѣдставителитъ скоро извѣкахъ съгласие тамъ, гдѣто гѣво бѣше необходимо, и законопрѣектитъ, когото сериозно и да бѣжѣ, като оня за черковното устройство, не давахъ поводъ освѣтъ на слаби разѣсквания върху подробности. За принципитъ мисляхъ Министерскъ или Държавний Сѣвѣтъ. Дори за Вътрѣшний Правилникъ на Сѣбрѣнието бѣше се намислило още отнапрѣдъ. Мислятъ да послужѣтъ на правителствѣто и малкото число на прѣдставителитъ скоро извѣкахъ съгласие тамъ, гдѣто гѣво бѣше необходимо, и законопрѣектитъ, когото сериозно и да бѣжѣ, като оня за черковното устройство, не давахъ поводъ освѣтъ на слаби разѣсквания върху подробности. За принципитъ мисляхъ Министерскъ или Държавний Сѣвѣтъ. Дори за Вътрѣшний Правилникъ на Сѣбрѣнието бѣше се намислило още отнапрѣдъ. Мислятъ да послужѣтъ на правителствѣто и малкото число на прѣдставителитъ скоро извѣкахъ съгласие тамъ, гдѣто гѣво бѣше необходимо, и законопрѣектитъ, когото сериозно и да бѣжѣ, като оня за черковното устройство, не давахъ поводъ освѣтъ на слаби разѣсквания върху подробности. За принципитъ мисляхъ Министерскъ или Държавний Сѣвѣтъ. Дори за Вътрѣшний Правилникъ на Сѣбрѣнието бѣше се намислило още отнапрѣдъ. Мислятъ да послужѣтъ на правителствѣто и малкото число на прѣдставителитъ скоро извѣкахъ съгласие тамъ, гдѣто гѣво бѣше необходимо, и законопрѣектитъ, когото сериозно и да бѣжѣ, като оня за черковното устройство, не давахъ поводъ освѣтъ на слаби разѣсквания върху подробности. За принципитъ мисляхъ Министерскъ или Държавний Сѣвѣтъ. Дори за Вътрѣшний Правилникъ на Сѣбрѣнието бѣше се намислило още отнапрѣдъ. Мислятъ да послужѣтъ на правителствѣто и малкото число на прѣдставителитъ скоро извѣкахъ съгласие тамъ, гдѣто гѣво бѣше необходимо, и законопрѣектитъ, когото сериозно и да бѣжѣ, като оня за черковното устройство, не давахъ поводъ освѣтъ на слаби разѣсквания върху подробности. За принципитъ мисляхъ Министерскъ или Държавний Сѣвѣтъ. Дори за Вътрѣшний Правилникъ на Сѣбрѣнието бѣше се намислило още отнапрѣдъ. Мислятъ да послужѣтъ на правителствѣто и малкото число на прѣдставит

за гюрюлтия, които бѣхж опжтени къмъ една извѣстна цѣль, къмъ цѣльта да се осжди всичко, що не излиза отъ извѣстенъ кружокъ? Като изключимъ въпроса за жандармерията, койго и до сега стои раздвоенъ, никакво друго поправление на работитѣ не излизе отъ шумнитѣ интерпретации по тая проста причина, че събранieto нѣмаше нужната компетентностъ, която тъй тържественно му приписва „Бѣлг. Гласъ“.

За да бѣде едно тѣло, като Нар. Сѣбрание, компетентно, не е доста да състои отъ хора съ много пари, съ кѣщи, дигени и лози. Такви хора могатъ да бѣждатъ компетентни всѣки по своята частъ—кой въ печелянието на пари, кой въ построение на кѣщи, кой въ продажби и покупки на готови стоки, кой въ правяне вино; нѣ едѣ ли могатъ да съставятъ сѣбрание компетентно по найважната и най-главната частъ на държавний животъ, но законодателството за да бѣде Народното Сѣбрание компетентно, то трѣба да познава своето призвание и да се постави на таквази глѣдна точка, отъдѣ като държавнитѣ работи могатъ не само да се обзираатъ добръ, въ и да се представяватъ правилно. На каква почва се постави сегашното Нар. Сѣбрание, това е извѣстно на всѣкото. То се прогласи не за поддръжка на правдата и законността, а на пълномощията, които изключаватъ не само всѣка интерпретация, въ и мисълта за полза отъ нея. Ето защо интерпретацията на послѣдната сесия може да се считатъ за изгубенъ и празенъ трудъ, ето защо тъй се допускахъ, нѣ не се положи старание за тѣхното изпълнение. Нѣ не само въ това се показва некомпетентността на сегашното Нар. Сѣбрание; тя се показва и въ разбиранieto на цѣльта негова законодателна дѣятелностъ. На всѣкъдѣ е вече малко или много извѣстно, че задачата на законодателната властъ не състои само въ създаването на закона и въ бързото имъ натрупване, нѣ още повече въ създаването на такви закони, които дѣятелно устрояватъ държавата, правятъ порядъка траенъ и самий законъ полезенъ и дълговѣченъ. Днесъ вече е доказано, че по добръ е да се мислятъ двѣ години безъ законъ, отъ колкото да се създаватъ немислени и лишъ закони; защото откъдето на закони по всяко, произвежда неудобства само днесъ, а лошавитѣ закони съ настоящето заедно развалятъ и бѣдѣщето. А че таквоизи разбиране на неговата задача не е имало у настоящето сѣбрание, то се види отъ всичката негова законодателна дѣятелностъ. Прѣгледѣйте приетитѣ закони и обещанията на сѣбрание върху тѣхъ и виѣ ще видите, че всѣчки сж подражание и заимствование отвънъ, може би заимствования до нѣкъдѣ необходими, нѣ все пакъ подражани и заимствования. Нѣщо ново, нѣщо оригинално, нѣщо извлечено изъ нуждитѣ на България и изъ духа на народа нѣма. Духъ на дълбоко испитване, да ли приемишъ закони съ найдобритѣ и найнужнитѣ за страната, да ли тѣ сж съгласни съ онзи порядъкъ и съ онѣзи народни свойства, които трѣба да съществуватъ у насъ и да се развиватъ, да ли даденото на правление на държавнитѣ работи е правилно и не противорѣчи на кореннитѣ качества на народа, таквоизи нѣщо нито се е проявявало, нито даже се прѣдлагало. Всѣката законодателна роля на Сѣбрание то се ограничавала въ приемишето на законитѣ, които министерството е счело за нужно да издаде съ една или друга цѣль. Да ли тия и другитѣ съществуващи закони и редове не насилватъ природата на Българина и нѣматъ за цѣль да истригнатъ отъ сърцето му найдобритѣ и похвалитѣ зародиши, за туй ни ума, ни дума. Между тѣмъ, какви сж стремленията на нѣкои личности, които днесъ стоятъ на чело на управлението и които отъ двѣ години насамъ тикатъ държавата къмъ абсолютизмъ? Тѣ сж, ни малко ни много, искоренението изъ българската натура на едно отъ най-священитѣ човѣчески чувства на индивидуалността. На всѣкъдѣ по свѣта просвѣтитѣ народи и правителства полагатъ голѣми старания за пробуждане на индивидуалнитѣ сили и личната инициатива и да направятъ гражданина човѣкъ, като го извадятъ отъ положението на бездушна машина, само у насъ става наопъки. У насъ днесъ искатъ да правятъ това, което отъ нѣколко време се случавало въ Турция, което съ вѣкове е господствувало въ Русия и е правило тая държава слаба и бѣдна въ велики хора и въ ередства. У насъ днесъ искатъ да нѣма мислящи граждани и работници по собствено побуждение за държавата хора. У насъ не се искатъ частни мѣнния, свободно изказване на тѣзи мѣнния и неограничено ползване съ правата и дароветѣ, които Богъ и природата са дали на всѣки гражданинъ и които дължностъ имамъ да развиваме. У насъ искатъ всеисно правителство и безгласни граждани, неспособни както да мислятъ за себе си, за обществото си и за страната си, тъй и да направятъ отъ само себе си нѣщо добро за собственото развитие и за улучшението на самата държава. У насъ искатъ и да мислимъ, и да говоримъ, и да жалаимъ, и да работимъ, както се иска на правителството, а не както ни заповѣда дълга ни като мислящи хора и свѣстѣта ни като нравствени същества. Искане се у насъ всичко това божия защо, нѣ оправдаватъ се исканията съ тѣ

безосновенъ резонъ, че у българетѣ личността играе чрѣзвычайно важна роля и че личнитѣ борби недали да се закрѣпи въ България нѣкакъвъ порядъкъ. Макаръ и да може да се попита, като какъвъ порядъкъ желатѣ нѣкои си за България, азъ ще са запръх на факта за личнитѣ борби и, като го взема за нѣренъ, ще попитамъ противникитѣ на таквизитѣ борби: само зло ли има въ тѣзи борби, та трѣбаше да направимъ всичко, за да задумимъ тѣхното проявление въ България? Личнитѣ борби показватъ лични надвария, отъ които е излизалъ и ще излезе всѣки напредъкъ на земята. Да запустимъ ли за Българетѣ този нѣтъ и да ги тласнемъ ли въ нѣтъ на рабското обезличаване за това само, че между многото добрини тѣзи борби докарвали и неприятности или безпокойства на управляущитѣ? Трѣба да помнимъ, че не народитѣ са за управляущитѣ, а управляущитѣ са за народитѣ и че задачата на държавата не е спокойствието на управляущитѣ, а правилното и свободното развитие на народитѣ въ всѣко отношение и пълното обезпечение на личнитѣ и гражданскитѣ права на жителитѣ. На правителството, като на законодателна властъ, се пада не да насилва цѣль народъ и народний духъ за тържеството на своитѣ идеи, а да очисти нѣтъ за по свободно пострѣпване на народа напредъкъ. Ако личнитѣ борби надминаватъ границата на приличieto и вредятъ на общата полза или на общото спокойствие, дължностъ на законодателната властъ не е да подебче до коренъ индивидуалната свобода и инициатива, а да покаже съ добръ скроени и обмислени закони, до кѣдѣ личнитѣ надвария са законни и откъдѣ нататкъ трѣба да се считатъ за неспозволенни и незаконни.

За тѣзи съществени страни на своята законодателна дѣятелностъ нивѣшното Нар. Сѣбрание като не си е ни помисляло, нему незаслужено се дава названието *компетентно*. Компетентно ще се нарѣче то не тогава когато показва безплодна плодovitостъ, а когато направи законъ, въ койго са опазени всѣкитѣ условия за справедливостъ, полезностъ, трайностъ и напредъничивостъ.

Нека върваме, че за напредъкъ то ще заслужи тиглата *компетентно*, която сега му се дава само отъ ласкателство и съ цѣль на умишлено задовѣряване.

Т. Икономовъ.

Шуменъ. Годоровъ-денъ, 1883.

Отъ дѣятелността на Г. Мѣчанова като редакторъ на Български вѣстникъ, азъ не съмъ чикалъ голѣми добрини, защото съмъ зналъ много добръ, че не може да бѣде човѣкъ полезенъ въ една сфера, която не познава основателно. Може да казва кой каквото ще, азъ ще си остана при убѣдението, че Г. Мѣчановъ не познава още ни български народъ, ни неговитѣ нужди, нито ще може да ги познае тъй лесно, когато външнитѣ влияния и неправилнитѣ вътрѣшни течения, искусственно създадени и насилствено поддръжани, тъй силно затуватъ задъ себе си и народнитѣ чрѣги и народнитѣ нужди.

Нѣ ако въ това отношение не можаше да се чакатъ голѣми и полезни работи отъ Г. Мѣчанова, отъ неговото прѣбыване въ България азъ чакахъ твърдѣ голѣма облага. Азъ мисляхъ, а съ мене заедно го мисляха и много други българи, че въ България Г. Мѣчановъ ще изучи много добръ неправилноститѣ въ отношенията на руси и българи и като покаже несправедливоститѣ на едната и другата страна, ще призове и двѣтъ къмъ порядъкъ и правилностъ. Като човѣкъ неутраленъ и въ висока степенъ просвѣтенъ, Г. Мѣчановъ можаше да погледне на работата съвършено беспристрастно, да изучи неприятнитѣ явления на взаимната хладина мѣжду руси и българи, да укаже на българи и руси кривото и да поиска съ добри умзи и умѣренни свѣсти и за доброто на двѣтъ страни поправлението на едно зло, отъ което освѣтъ вредъ друго нищо не може да се чака.

Какво излизе на дѣло? Излизе, че Г. Мѣчановъ се постави на сжщата глѣдна точка, на която стоить много руси въ България, и безъ дълбоко испитване, безъ допитване до причинитѣ приписа всѣкото зло на българетѣ и ги осжди въ всичко и за всичко. Самонадѣяността и високоумието на нѣкои руси се прѣддоха нему въ всичката имъ пълнота и българетѣ се прѣдставиха по-черни и отъ дяволитѣ. Че голѣма частъ отъ тая чернота трѣбаше да падне на нѣкои руси, които съ своята бюрократска надѣйностъ, съ своето висомѣрне къмъ българетѣ и съ надкостъта си къмъ безотчетностъ въ поведението подлашвахъ и повече забравивши робството людие, — че на откъдето на опрѣдѣлена, постоянна и послѣдователна справедлива политика у самитѣ руси въ България трѣба да се прѣнѣше до висока степенъ злото, въ което се обвиняватъ самитѣ българи, това Г. Мѣчановъ не можа или не рачи да види, защото погледа му не се обръщаше въ всѣчки страни, а само нататкъ, на кѣдѣто се искаше на извѣстенъ прѣдубѣденъ кружокъ.

Корреспондентитѣ на Г. Мѣчанова изъ София до „Новое Врѣме“ ставатъ отъ денъ на денъ по

оскорбителни за български народъ. За него въ България нѣма честни хора; споредъ него българитѣ и Българското правителство не правятъ друго освѣтъ да измислюватъ и причиняватъ неприятности на руситѣ въ България, като цѣнятъ заслугитѣ имъ твърдѣ долу, като имъ даватъ малки заплати, като изваждатъ несправедливо отъ служба. Пакъ споредъ него българитѣ не считатъ законитѣ, не пазятъ хазната, не охраняватъ порядъка. Всичко това се пазѣ, почита и развива само отъ руситѣ, приятелитѣ на Г. Мѣчанова въ София. Да говори човѣкъ тъй, то е да не иска да знае и най очевиднитѣ фактови. Ако Г. Мѣчановъ бѣше си далъ трудъ да поизучи по добръ работитѣ, той щѣше да види, че честността нѣма и не може да има нѣ не у българитѣ въобще, а у онѣзи именно, които надойдоха съ руситѣ съ които самитѣ руси и до днесъ се обикалятъ и които са готови да служатъ на всѣкакви господари и цѣли. Прѣзъ врѣмето на окупацията откровениитѣ отъ българитѣ не само не се допускаха до важни постове и до напредъване, въ и осждаха се като принадлежащи на не знамъ каква си млада България. И съ довѣрие, и съ права се ползувахъ тогава именно тия, които каратъ Г. Мѣчанова да се чрѣви, като имъ подава рѣката си, и които до днесъ сж най-услужливитѣ прѣдъ приятелитѣ на Г. Мѣчанова. Когато и до днесъ още въ България се поощраватъ извѣсни услужливости и ласкателства, чудно ли е, че у извѣсни личности се е развило господствующето въ Русия чиновническо настроение да се прави всичко изъ угадливостъ на силнитѣ и за спазване топлото мѣсто? Г. Мѣчановъ трѣба да знае, че прѣди окупацията таквизитѣ явления въ България бѣха твърдѣ рѣдки и омерзителни и че въ тѣхното размножение не сж само българетѣ виновати, трѣбаше да го знае и съ насъ заедно да оплаче нашето отечество, намѣсто да го товари съ грѣхове и пороци, навязани нему, поне до нѣкъдѣ, извѣтъ и вопѣтки желанието му.

Сжко така би извинилъ Г. Мѣчановъ българетѣ и за то, гдѣто тѣзи показватъ едно извѣстно недовѣрие къмъ услугитѣ, заслугитѣ и свѣститѣ на нѣкои руси въ България. Той щѣше да види, че прѣзъ окупацията и до днесъ въ България се проваждатъ толкова и таквизи противоположни политики, давани всѣкитѣ за политика на Рускии царъ, щото и много поопитенъ отъ Българетѣ народъ би могълъ да впадне въ недоумѣние, кого и кое да слуша и кое да счита за неистина.

Колкото до това, че ужъ на Руситѣ въ България не се плащало добръ за труда и за заслугитѣ, това е твърдѣ смѣло (за да не кажъ повече) положение. Заплатитѣ на стотинитѣ руски офицери въ България сж извѣстни на всѣкого, за да ги привождатъ тука като доказателство противъ Г. Мѣчанова. Извѣстни сж и заплатитѣ на мнозина отъ гражданскитѣ руски чиновници заедно съ тѣхни подѣмени и незнамъ що си. Г. Мѣчановъ можаше да сравни тѣзи заплати съ онѣзи, които получаватъ офицеритѣ и нѣкои чиновници въ Русия и да окая България не за това, че дава на Руситѣ малки заплати, а за това, че имъ дава твърдѣ голѣми и непосилни за себе си мѣсячни и годишнини. Ако ролята на Руситѣ въ България бѣше сжщата, каквато е на нѣкои немислено повикани отъ неадамовиди и безрасчетни министри иностранци, тогава Г. Мѣчановъ щѣше да има нѣкакво право да иска и за Руситѣ по много пари. Нѣ Руситѣ не сж викани и дошли въ България само за пари. Като е тъй провѣщенитѣ кореспондентъ трѣба ли неключителнитѣ условия съ двама трима французи да иска да обобщи надъ цѣлий классъ руси на Българска служба? Ако е таквази идеята на Г. Мѣчанова, България не ще бѣде далечъ отъ да я приеме за нашето отечество ще бѣде не до толкови неесгодно да вика по изборъ руси въ България и да ги държи съ контракти, намѣсто да приема всѣкого и да му плаща по положение. . . .

Въ 2511 брой на „Новое Врѣме“ Г. Мѣчановъ говори, че единъ Български Министръ безъ прошение и несправедливо отчислило рускитѣ чиновници на Българска служба Силвански и Каменски, и този фактъ се дава отъ Г. Мѣчанова като доказателство на произволитѣ на Българскитѣ Министри. Азъ не зная какъ и по какви именно причини сж били отчислени рѣченитѣ личности, нѣ че е имало причини да бѣждатъ отчислени, това го знае и послѣднитѣ Софиянецъ. Г. Силвански е тъй даромъ получавалъ заплатата си, щото другъ на мѣстото му отдавна би го счелъ за бесчестие да стои на това мѣсто толкови време. Освѣтъ това той е подавъ прошение за увольнение, както се чува, на самий Князь. Гдѣ е тука произвола?

Нѣ и да положимъ, че въ формата на работата се е допустила нѣкаква нередовностъ и че Българскитѣ министри заслужава извѣстенъ укоръ, справедливостъта иска да се попита, отъ тамъ ли трѣбаше да начева Г. Мѣчановъ? Ако трѣба да се говори за произволи, то трѣба да се говори по редъ и да се укаже на тѣхъ не само тогава и тамъ когато и гдѣто ни понася, а на всѣкъдѣ гдѣто ги има и гдѣто избличение то имъ е необходимо. Произвола на рѣченитѣ министри къмъ Силвански е капка вода при произвола, който

направи и прави цялото министерство към Българския народ и към правата на този много исканъ, въ никога незапазненъ, както трѣба, народъ. Ако искате указание на отделни случаи отъ възпикши произволи, които наистина заслужаха дълбоко порицание отъ страна на Г. Мълчанова, азъ мога да укажа на твърдѣ много таквизи, въ ще се огранича само съ произволното и беззаконното отчисление на председателя на Държавния Съвѣтъ по проискитѣ и настояванието на министра Соболева. Да не иска Г. Мълчановъ неправдѣ съ Българетѣ да счита за нищо, а мнѣнитѣ обиди на единъ русинъ да възбужда на степенъ на голѣми и трудни въпроси? Това само, дѣто Г. Мълчановъ гледа на русинѣ като на лица съ права, а на Българетѣ иначе и дѣто внася повече раздвоение въ дѣлата и между лицата на България, това само показва, до колко разиграването отъ него въ България роль е правилна и полезна.

Намъ остава да жалѣмъ за това и да чакаме освѣтление върху важния въпросъ за взаимнитѣ отношения на Българе и Русии въ Княжеството отъ друга страна и отъ други хора.

Дано тѣзи освѣтления не дойдѣтъ тогази, когато ставѣтъ бесполезни!

Т. Икономовъ.

ПОЛИТИЧЕСКИЯ ПРОЦЕСЪ НА Д. ПЕТКОВА.

На 8 ий Февруарий въ туканския Окр. Съдъ ся разглежда дѣло-то на г. Д. Петкова, опълченецъ отъ Добруджа, когото обвинявахъ въ распрѣскване прокламации и въ агитация противъ Княза, и въ нѣкои доказателни думи противъ покойния Александъръ II произнесени ужъ още преди двѣ години. Засѣданието, ако и да са бѣхъ стѣли повече отъ 200 слушатели, стана при затворени врата, при всичко, че г. г. защитницѣ на подсъдимия четирма адвокати: Гда Дръ Геровъ, Дръ Помяновъ, Сукнаровъ и Вълчевъ протестирахъ да стане при отворени врата, тъй като много по важни отъ тоя политически процеси въ Европа са извършаватъ при отворени врата — Засѣданието пакъ бѣ при затворени врата. Пристъпи сѣ къмъ дѣлото. Назначихъ 7 експерти, които да разгледатъ, докажатъ или отхвърлятъ предположението; че прокламациѣ сѣ дѣйствително писана отъ подсъдимия г. Петкова. Нѣкои отъ експертѣ намѣрихъ само нѣколко букви отдѣлно зети, които приличахъ на нѣкой отъ собственитѣ писма на г. Петкова; съшитѣ намѣрихъ още само три думи: *защото, удовлетворени и касѣ*, сходни съ други отъ ръкописитѣ на подсъдимия. Единъ отъ експертѣ даже дадохъ резолюция, че тѣ при всяко намѣрено неможатъ да си произнесѣтъ или кажатъ убедително, че прокламациѣ сѣ работа на г. Петкова. Освѣтъ това трима отъ експертѣ положително заявихъ, че прокламациѣ не сѣ никакъ произведение на г. Петкова тъй като тѣ нищо сходно въ тѣхъ сѣ по черкѣтъ му не намиратъ и че тѣ сѣ навѣрно чужда работа.

Подиръ това донесохъ и единъ хектографъ, който като ся разгледа внимателно доказа ся, че никъкви дири (слѣди) отъ скорошното му употребяване нѣма, и самитѣ даже експерти доказахъ и потвърдихъ, че намѣренитѣ прокламации не сѣ отпечатани съ този хектографъ. Датата на прокламациѣ съ времето приближението на подсъдимия въ г. София тоже никакъ не съотвѣствуваше. Доказа ся, че г. Петковъ отсъствувалъ изъ столицата въ него време. Гда адвокатѣ протестирахъ дѣто не са повикалъ въ Съдѣтъ за показанія Съдебния следователъ отъ Софийския Окрѣтъ, който предварително ся произнесалъ въ полза на подсъдимия и съ когото г. Петковъ въ единъ пайгонъ е заминавалъ ведно отъ София; протестирахъ още, за че не сѣ викали толкови още други лица свидѣтели, пристѣгнението на които въ Съдѣтъ било необходимо за ясно разбиране и освѣтление на станалото.

Обвиняваше ся още г. Петковъ, че е говорилъ доказателни думи за покойния Императоръ Александъръ II-и още преди двѣ години; но единъ рапортъ отъ Министерството на вътрѣшнитѣ Дѣла гласеше, че самото Министерство не вѣрва да е говорилъ г. Петковъ подобни думи, и, че това не е нищо друго, освѣтъ една вѣстникарска расправия мѣжду тогавашнитѣ вѣстници Независимостъ и Български Гласъ — органи на двѣ противоположни партии. П тукъ невинността на г. Петкова ся фактически доказа, при всичко това той ся остана на пожизненно заточение.

Безъ да ся докаже, че подсъдимия е авторъ на намѣренитѣ прокламации, безъ да ся докаже че той е агитиралъ противъ Н. В. Княза, безъ даже найсетнѣ да ся докаже, че г. Петковъ е говорилъ нѣщо противъ покойния Императоръ — той е осѣденъ, и какъ? — На пожизнено Заточение.

Подобна присѣда особено на единъ опълченецъ борникъ за нашата независимостъ, който е оставилъ едната си ръка на бойното поле залогъ за народната ни свобода и за това, което имаме днесъ, такава присѣда, казваме, на единъ интелигентенъ, и храбръ момъкъ, комуто на гърдитѣ е оказалъ саморъчно Георгиевски

Редакторъ издатель Т. Х. Станчевъ

крѣсть покойния нашъ Освободителъ, като го е представилъ за офицеринъ, — подобна присѣда, потретиме, възбуди всеобщо негодование както тукъ, въ столицата, тъй и на всѣдъ изъ отечеството ни, въ провинцията. Всякой въ недоумѣние ся пита: възможно ли е? Защо? Какъ? . . . и пр..

Имахме случай да чуемъ отъ устата на самитѣ гда защитници, които ся считатъ първи и найдобри не само въ столицата, но и въ цялото ни княжество, че г-нъ Петковъ е жертва на несправѣдливостта осѣденъ съвѣтъмъ неправедно и даже съ предварително отмстително намѣрение. Вѣрва ся, че дѣлото ще ся предаде на Апелативния Съдъ и както ся научаваме ще ся разглежда презъ идущата седмица. Ще видимъ дали и почитаемия Апелт. Съдъ ще направи засѣданието си, за тоя толкови интересенъ за вѣской интелигентенъ българинъ процесъ, който не отетъва по важноста си съ оня на г. Д. Цанкова, при затворени врата Огъ всяка страна слушаеме възмущение и неудоволствие за рѣшената безъ положително нѣкакъвъ обвинителенъ фактъ несправѣдлива присѣда на единъ момъкъ, като г. Петкова, каквито, за жалость, имаме твърдѣ малко.

Надѣваме ся, че Апелативния Съдъ ще бѣде по-справѣдливъ и по-точень въ засѣданията си. П има освѣтъ това нѣкой добри признаци въ атмосферата за пременяване на времето! . . .

„Qui vivera vera“

София 1 Мартъ 1883.

М. К. Марковъ.

Студентъ на медицината отъ Цюрихския Университетъ.

Свищовъ, 28 Февруарий 1883.

Гне Редакторе!

На 26 того мѣсяца председателя на Свищовския Окрѣженъ Съдъ подъ сумнителни съображения, запечатва кассата на благонадежния членъ Нотариосъ г-на Георги Х. Денкова въ истия съдъ, но последния заедно съ г-на прокурора Юркевичя, днесъ отказватъ на тая законна и доста похвална постѣпка отъ страна на г. председателя да ревизира кассата, ако и последния да е взелъ, законното съдѣйствие на Окрѣжното Управление.

Слухъ се разнася че г-нъ председателъ се отнесалъ до централната власть да иска съдѣйствие, съ второ ще ви извѣстятъ за слѣдствието.

Единъ гражданинъ.

Една телеграма изъ Шуменъ ни съобщава, че новото министерско промѣнение, произвело тамъ долго неоплатените. Всички казуации, че не отъ такъвоя промѣнение се чакало успокоението на страната. Състава на новото министерство съвършено цѣлъ да расклати руското влияние въ България.

Исключванието на Г-да Начовичъ и Грековъ отъ Министерството, ако и да се считатъ за първи виновници на днешното положение, както и на преврата, либералитѣ никакъ не са зарадвахъ отъ това тѣхното промѣнение, защото разминяватъ по-патриотически, като предвиждатъ едно и друго. Либералитѣ за падението на г. г. Начовичъ и Грековъ, не бихъ нито камбани, нито играхъ хора, нито се вѣселихъ, както направихъ това съ сичкия си умъ, хубосеницитѣ консерватори.

Телеграфиратъ ни изъ Ловечъ: прѣдъ Окрѣжний Севлиевский Съдъ прѣбитканитѣ исци и отвѣтници са явявали на време и биле принудени да ся завръщатъ, понеже прокурора ужъ нерасположенъ и засѣдание неставало. Това докарвало голѣма вѣрда на хората.

Друга телеграма пакъ изъ Ловечъ явява: Околийски Началникъ съ Н-о 700 отъ 25 Февр. немедленно искалъ чрѣвъ Юглавский кметъ Еминъ Керемовъ четири лири що дѣлѣтъй (кой имен-

но, не е означено въ депешата) и че мировий съдия правялъ повѣренникъ своя разселенъ, и други още нередовности, за които ще очакваме подробности писменно.

ТЕЛЕГРАММИ.

Добричъ 6 Марта 1883 г. II ч. с.

По молбата на Павлова и съ трудѣтъ на кметский свѣтъ се разнася неграмотенъ адресъ изъ града, като не можа адреса да намери приемъ между гражданитѣ, които са доста наситени отъ скандалитѣ на Павлова, днесъ се разнася за подписване изъ Циганската махала, обрѣща се вниманието на Господина Министра Соболева, нека му е извѣстно защо Павловъ още не е трѣгналъ за новото мѣстоназначение.

Списаревский.

София 8 Марта 1883 г. 8 ч. 55 м. с.

Бурмовъ Министръ на Финанситѣ.

ЯВНА БЛАГОДАРНОСТЪ.

Благодѣтелното Дружество „Съединение“ въ Руссе, съ настоящето си честь има, да изрази публично сърдечната си благодарностъ, къмъ долнозложенитѣ Господа, които благоволиха да поднесатъ волнитѣ си помощи при честитяване именинѣтъ нмъ денъ на 5 того (Теодоровъ денъ) именно:

Т. Т. Коларовъ 4 лева, Т. Х. Станчевъ л. 3—50 с., Т. А. Симеоновъ л. 3—50 с., Т. П. Малчевъ л. 3—50 с., Т. Марковъ л. 3—50 с., Т. Т. Арнаутовъ л. 3—50 с., Т. Николовъ л. 3, Т. Стефановъ л. 2, Т. Ю. Винаровъ л. 2, Т. Плиевъ л. 1—85 с. и Т. П. Каракашевъ 5 екземпляра разни поучителни книги. Всичко 30 лева 35 ст.

Подиредакторъ: Д. Друмевъ
Секретаръ: С. И. Саламановъ.

ОБЯВЛЕНИЕ.

ТЪРСИ СЕ единъ добръ учителъ на Български языкъ за Израилското училище въ Руссе. Който приема да се отнесе до Директора на училището.

ИЗВѢСТІЕ.

Излизе отъ не-ЖИЛЬ БЛА ДЕ САН-Жачатъ книгата: **ТИИАНЪ**, отъ Ле Сажъ, превелъ Н. П. Н., страници 240.

Цѣна 2 лева

Издава книгопродавницата на Н. П. Недѣлковичъ и Др. въ Търново, дѣто и ще са намѣрва за проданъ.

ОБЯВЛЕНИЕ.

№ 223.

Добричкото - Общинско-Управление, на основание постановлението на Общинский Съвѣтъ, потвърденъ отъ г-на Варненский Окрѣженъ Управителъ, обявява на почитаемата публика, че „пазаря“ за напѣдъ ще става въ Скъбота, а не въ Петѣкъ, (както е ставалъ до сега.)

Г. Добричъ, 4 Мартъ 1883 год.

Градский Общ. Кметъ: **Юрд. Ивановъ.**

Секретаръ: **А. Стойковъ**

ОБЯВЛЕНИЕ.

Подписанный имамъ честѣта да извѣстѣмъ на почитаемата публика, особено на бакалския еснафъ, че открихъ въ гр. Руссе фабрика за разни качества сапунни, и се намиратъ за проданъ въ голѣмо количество съ умѣрени цѣни.

Желаящитѣ да купятъ отъ тия сапуни, нека се отнесѣтъ съ порѣжкитѣ си направо до мене.

Руссе, 5 Мартъ 1883.

Кръстьо Юрдановъ.

(Улица Хаджи Мусса № 4143.

ОТЪ РЕДАКЦИЈАТА.

Сърдечно благодаримъ на Г. Гда: Хр. Павловъ въ Шуменъ, С. Пеневу Самоковъ, М. Векилски Ловечъ, Маринопольский Рахово, Братовановъ Тутраканъ, Христовъ Данчовъ Тутраканъ, Д. Цокевъ Тутраканъ, Церковъ Габрово, Хрулевъ Свищовъ, Шиваровъ Тутраканъ, Хрулевъ Джуманъ, Хр. Калеву, П. Тодоровъ Търново, Новѣтъ София, Ив. Р. Зриниовъ Гор. Рахоница, Хр. Симеоновъ Никополъ, Ив. Мавровъ Хасково, П. Живковъ Свищовъ, Геновъ София, Сим. Ив. Х. Нешковъ Плевенъ, които по случай на именина ни дѣтъ, когото премилахме съ плачь, благоизволиха да ни подарили.

Русчукъ скоро-печатница на в. „Славянинъ“.